

Valèri Bernard (Marselha, 1860-1936) e Josep Carbonell i Gener (Sitges, 1897-1979)

Joèla Ginestet¹

¹PLH, Universitat de Tolosa 2 Joan-Jaurès

La lenga de *La legenda d'Esclarmonda* de Valèri BERNARD pareguda a Barcelona en 1936, amb un estampel sus « la lenga d'Oc e la respelida occitana » d'Antonin Perbosc e amb un « elucidari sobre mestre Valeri Bernard i la seva obra » de Josep Carbonell director de l'Oficina de Relacions Meridionalas de la Generalitat de Catalunya, es un ensag de sincretisme occitano-catalan. Valèri Bernard citat dins diferentas revistas catalanas es estat present dins la revista *L'Amic de les Arts* (1926-1929) amb un article, amb una gravadura (aital coma de pinturas del tolosan Marcel Lenoir amic de Camille Soula) e, entre maites poètas occitans, amb lo poèma de « La Provensa solitari » (n° de 1927), gràcia a son fondador Carbonell que sosteniá fermament la Societat d'Estudis Occitans :

... Va sense dir com ens plauria que restés avai sòlidament establert la Societat d'Estudis Occitans que propugnem, i possible la ràpida edició de las seves publicacions, a començar pel més complet *Diccionari pan-occità*, del qual ja havem fet esment en el *Bulleti* d'aquest mateix número. D'aquesta guisa tindriem iniciada la màxima etapa expansiva de la nostra cultura, a la qual plagui a Déu de donar ona ben *immèdiata i pictòrica floració*. (*L'Amic de les Arts*, p. 139)

En perfiech acòrdi, Antonin Perbòsc estimava, qualques paginas abans, dins son article « En el lllindar d'una època nova » que caliá apurar la lenga occitana segon los principis següents :

I. Adoptar la grafia clàssica dels *Trobadors* simplificant-la. II. Retornar a les veritables fonts occitanes, no emprant, tot amb tot, les veus antigues més que en els casos en els quals *foren mantinguts per la una o per l'altra de les parles populars*, o en cas que manquin veus modernes. III. Exilar tots els mots francesos que han pres la plaça als mots occitans desapareguts en tal terror, però conservats en tal altre. IV. Crear mots nous treient-los, tant com se pugui, de les parles populars i, subsidiàriament, de les llengües que són, en el passat o en el present, germanes de la nostra. (*L'Amic de les Arts*, p. 134)

La recèrca de las motivacions d'engagement o artisticas explicant perque lo romancièr, poèta, graveire, pintre marselhés e ancian capolié dóu felibrige Valèri Bernard venguèt un disciple de l'un coma de l'autre amb sa *Legenda* serà l'objècte de nòstre estudi.

Referéncias

- BERNARD, Valèri (1936). *La Legenda d'Esclarmonda*. Tolosa : Societat d'Estudis Occitans.
- CARBONELL I GENER, Josep, éd. (mars 1928). *L'Amic de les Arts. Gaseta de Sitges* 3.23 : *Valeri Bernard*. 31 numèros mensuals estampats a Sitges, abril 1926-març 1929.